

věcí. K návrhu obce T. e x e k u č n í s o u d exekuci zrušil proto, že si obec T. vymohla k zabaveným předmětům prozatímní opatření jich úschovou, že zabavené předměty byly dány do úschovy Maxe G-a, starosty obce T., jenž při exekuci zabavením oněch svršků prohlásil, že jich zabavení nepřipouští. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh obce T. o zrušení exekuce, v podstatě z těchto d ů v o d ů: Obec T. nelze považovati za třetí osobu, v jejíž úschově byly zabavené předměty, ježto byly v úschově Maxe G-a. Avšak, i kdyby obec T. měla v úschově zabavené věci dlužníkovy, nemohla by se zdráhati, vydati tyto věci, dané jí do úschovy, třetí osobě za účelem zabavení, ježto by, neučinila-li by tak, mohla býti soudem poukázána, aby věci k tomuto účelu vydala, neboť věci ty byly jí dány jen za tím účelem, aby byly zachovány pro další výkon exekuce.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jisto jest, že věci při zabavení nebyly v držení dlužníkově, byvše podle soudního příkazu vzaty do uschování. Podle § 262 ex. ř. mohlo proto býti zabavení provedeno jen za předpokladu, že by osoba třetí, která měla takto věci ve své moci, byla prohlásila ochotu je vydati. Ne-sejde na tom, zda za uschovatele zabavených věcí jest považovati obec T. či Maxe G-a, neboť ve své moci nemá věc uschovatel, jenž je jen soudním orgánem, nýbrž výhradně sám soud (čís. 4460 sb. n. s., Gl. U. N. F. 7416). Byl by tedy soud povolivší uschování musil svoliti k vydání věcí za účelem jich zabavení. Takovýto souhlas a taková ochota nevyplývá ze zápisů o zabavení a nelze je spatřovati ani v pouhém povolení exekuce, jež se děje bez předchozího vyhledávání. Výkon exekuce odporoval proto předpisu § 262 ex. ř., a byla obec T., na jejíž návrh a v jejímž zájmu bylo povoleno prozatímní opatření usnesením ze dne 25. února 1931 a prodlouženo usnesením ze dne 13. května 1933 do 1. března 1934, oprávněna si stěžovati do výkonu exekuce a exekuční soud právem vyhověl jejímu návrhu na zrušení exekuce.

Čís. 13303.

Není-li v pravoplatném rozsudku, jímž byla soudní výpověď prohlášena za účinnou, vyřčeno, kdy jest žalovaný povinen odevzdati na-jatý předmět, nelze na jeho základě povolití exekuci vyklizením, třebaže jest ze soudní výpovědi zřejmo, že den, ke kterému se stala soudní vý-pověď, již uplynul.

(Rozh. ze dne 22. února 1934, R I 119/34.)

Soud první stolice zamítl návrh vypovídatelův, by na základě soudní výpovědi byla povolena exekuce vyklizením bytu. R e k u r s n í s o u d exekuci povolil.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud povolil navrhovanou exekuci nuceným vyklizením bytu maje za to, že soudní výpověď a rozsudky soudů první i druhé instance, prohlašující výpověď za účinnou, tvoří dohromady jako celek exekuční titul, že ze soudní výpovědi je zřejmo, že den, ke kterému se výpověď stala, t. j. den, kdy odevzdání se mělo státi, již uplynul, takže prý nemůže býti pochybnosti o tom, že výpověď jest účinnou ihned, třebaže v rozsudcích nebylo vyřčeno, kdy jest žalovaný povinen najatý předmět vykliditi a odevzdati. S právním názorem rekursního soudu nelze souhlasiti. Soudní výpověď nájemní smlouvy jest podle § 1 čís. 4 ex. ř. exekučním titulem tehdy, jestliže proti výpovědi nebyly podány včas námitky. Byly-li podány včas, pak exekučním titulem může býti jen pravoplatný konečný rozsudek (§ 1 čís. 1 ex. ř.), jímž bylo vyřízeno řízení o námitkách (§§ 572 a 573 c. ř. s.), po případě smír podle § 1 čís. 5 ex. ř. Podle § 7 ex. ř. smí exekuce jen tehdy býti povolena, lze-li z exekučního titulu mimo jiné seznati také čas dlužného plnění neb opomenutí. Z rozsudku obsahujícího jen výrok, že se uznává soudní výpověď účinnou (»že zůstává v moci«), nelze však tuto náležitost seznati. Podle zákona musí býti v rozsudku, jímž se vyřizuje řízení o námitkách, vyřčeno, zda a kdy žalovaný jest povinen najatý předmět odevzdati nebo převzít (§ 572 c. ř. s.), při čemž soud v rozsudku může odchylkou od soudní výpovědi uznati na modifikaci doby k odevzdání nebo převzetí najatého objektu a v případě § 573 prvý odstavec c. ř. s. musí vysloviti, že odevzdání nebo převzetí má se státi ihned. Je to zřejmé také z posledního odstavce § 573 c. ř. s., který praví, že na základě pravoplatného rozsudku může býti povolena exekuce, jakmile vypršela lhůta, ve které podle předchozích odstavců — tedy také podle prvního odstavce — měl býti najatý předmět zcela vyklizený. Poněvadž v tomto případě byly proti soudní výpovědi podány námitky a rozsudek o námitkách nemá náležitosti v § 7 ex. ř. uvedené, rozhodl správně první soud, zamítнув návrh na povolení exekuce nuceným vyklizením bytu.

Čís. 13304.

Výhradná kutiska nejsou sama sebou příslušenstvím dolových měr a nemohou se jím státi ani tím, že jsou vlastníkem určena k trvalému používání horního tělesa.

(Rozh. ze dne 22. února 1934, Rv I 1222/32.)

Žalovaná obec vedla k vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením dlužníkůvých kutišť. Žalobkyně, již příslušela knihovní zástavní práva na tělesech zapsaných v horních knihách, domáhala se nepřipustnosti exekuce, tvrdíc, že exekuce vedená žalovanou na kutiště, jest nepřipustná, protože kutiště jsou příslušenstvím dolů, zapsaných ve vložkách horní knihy, takže oddělenou exekucí na kutiště jest porušeno ustanovení §§ 252 ex. ř., 457 obč. zák. a 121 hor. zák. a hypotekární právo žalobkyně. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í